

## PAS A DESNIVELL

# SI NOE AIXECAVA EL CAP

En el «Pas a desnivell» del dia 17 de novembre, dominat segurament per una desesperació derivada del tema, invocava la mistela com a probable producte nostre capaç —poc capaç, deia jo— d'ésser negociat de cara a les potències estrangeres, un hipotètic material de pressió per a sortir-nos amb la nostra. La suggerència sorgia a propòsit d'unes divagacions al voltant de la crisi de les fonts d'energia que avui afligeix el món, i confesso que no vaig quedar content del supòsit, va semblar-me que, posat a exagerar els símils, en feia un gra massa. Però com que això em passa sovint i m'he acostumat imprudentment a resignar-m'hi, vaig deixar-ho així. «Ja se'n faran càrrec», vaig pensar. «Estem preocupats i no podem distreure'ns amb francesilles dialèctiques».

Doncs bé: en el noticiari de les vuit del matí del dia 19, el locutor de «Ràdio Nacional d'Espanya» (que està al marge de tota sospita d'haver llegit el meu article), comparava enginyosament el malestar d'Europa amb la nostra assossegada confiança en el futur; després de retreure una vegada més l'entranyable amistat del país amb les nacions productores de petroli, digué que, de tota manera, no ens adormim pas. Explicà amb la fluïdesa acostumada que ja busquem solucions per si arribava a produir-se el cas aleatori que els nostres amics, a pesar de les ganes de servir-nos, no ens poguessin omplir la pica. I digué que, de moment, s'havia descobert que el vi de Valdepeñas podia convertir-se en un bon substitut.

Donat el to reconegudament circumspecte i solemne del servei informatiu, la notícia va semblar-me sensacional i, per descomptat, inesperada. Sobretot, inesperada. Si hagués estat sol davant de l'aparell, no m'hauria costat gens de trobar que no ho havia entès bé: sóc distret, em disperso; sovint (i encara que no es vegi a simple vista) tinc el cap lluny del lloc on em trobo jo personalment i m'acuso, amb una franquesa que —mal m'està de dir-ho— hauria de donar als meus catúfols una aura de simpatia.

Però molt a prop meu, hi havia un fill de l'excel·lent escriptor Fèlix Cucurull, en Joaquim, que es va quedar tan de pedra com jo i em guardarà de mentir (1). En Joaquim Cucurull i jo ens vam mirar plens d'estupor i començarem a fer exercicis verbals d'interpretació de la notícia. Potser —aventurarem— es tractarà de situar els ciutadans al començament de les autopistes, equipats amb equip d'anar a peu, fer-los beure un o dos gots de Valdepeñas (mig dipòsit, dipòsit ple...), posar-los al carril que els correspongui i deixar-los anar. Naturalment, caldria suspendre la prova de l'alcoholòmetre mentre duressin les restriccions. Ep! Si és que d'això se'n poden dir restriccions...

En Joaquim i jo vam continuar enfilant-nos pel proloqui i, d'una manera fatal, va sortir el tema de la comparació amb el motor d'aigua. Un llinatge que ha fet funcionar un motor amb aigua —proesa que no ha estat formalment desmentida— ¿què no farà amb un vi tan prestigiós i amb una denominació d'origen tan concreta? Ens va invadir l'optimisme, tot i que el cost del sistema ha d'ésser elevat. Devorar carretera sortirà car, però em fa l'efecte que rebaixarem la corba estadística de la sang vessada.

L'associació aigua-vi-combustible ens va conduir al tema dels preus. El motor hidràulic encara no s'ha comercialitzat, però ja paguem l'aigua embotellada a 12,50 pessetes els 1.350 cc (aproximadament, diu el «fabricant»), i si no parlem de la d'aixeta és perquè aquesta no engega res, o només serveix per a engegar-ho tot a la porra. La benzina val 12,50 els 1.000 cc, o sigui que la diferència no és tanta, i per això hem seguit creient amb il·lusió que l'aigua potable, inodora, pura —la de marca, cosa fina— acabarà provocant explosions, fent anar maquinàries de molt compromís.

I el vi, si es confirma el poder anunciat per la ràdio, pujarà de preu. Pujarà de tota manera, però —comparativament— mai no serà tan car com el de fora, sempre ens amorosirà la jeia saber que els danesos (com a suposició i sense intencions d'assenyalar amb el dit) en beuen un que els costa més i no és tan bo. Sense referir-nos a l'octanatge, que això ja es veurà.

Però lliurem-nos a l'alegria, que és el que correspon al clima. Si la investigació sobre els mostos va endavant, se'ns tornarà a enfiar el nivell de vida. Somiant una mica —qui ens privaria de fer-ho?— podem imaginar que a Sant Sadurní d'Anoia li esperen dies de glòria a Indianàpolis, a Le Mans, a Montecarlo... La força amb que alguns dels seus escumosos disparen els taps de suro, pot fer prodigis en explotar dins un cilindre.

**PERE CALDERS**

(1) De segur que va haver-li molta més audiència.